

Sveti Trije kralji,
zastopniki poganskih narodov, molijo
novorojenega Zveličarja.

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 lir. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 12 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. štev. 10.887.)

Ali pa: **Roma (123), Via dell'Olmata 16.** (Ček. štev. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Tudi nadalje

bo prihajal misijonski list »Odmev iz Afrike« redno vsak mesec k Vam, dragi naročniki in misijonski prijatelji. Zato pa prosi, da mu tudi Vi ostanete še nadalje zvesti!

Njegove stopnje so miroljubne. Njegov cilj: rešitev duš in nebesa — naše večno bivališče. Njegovo branje dviga duha, blaži in tolaži naša potrta srca. Je, kot da beremo pismo oseb, ki nas ljubijo, ki z nami sočustvujejo, ki z nami trpijo in za nas molijo.

Da, to tudi so! Ta skromni misijonski list, ki stopa v svoje 39. leto, prinaša topla pisma naših najzvestejših prijateljev in vojščakov Kristusovih: misijonarjev, misijonskih sester, misijonskih škofov, ki skupno s svojimi novimi in gorečimi kristjani vsak dan molijo za Vas, dragi misijonski prijatelji in naročniki »Odmeva«. Le berite njih zanimiva in hvaležna pisma! Tudi nadalje bodo molili za Vas in Vaše drage v svojih misijonskih cerkvicah, katere ste jim Vi pomagali sezidati. Molili bodo za Vas hvaležni zamorski kristjani, katerim ste Vi pripomogli do milosti svete vere. O, kako tolažilno je to, imeti koga, ki na nas misli, za nas moli!

Zato, predragi ostanite zvesti »Odmevu«. Naročnina za leto 1942 znaša 10 lir. Ta darček, za tako vzvišen namen, pač ni preveč. — Bog naj Vam povrne!

Božji blagoslov in božje varstvo

za vse dni Novega leta želi vsem
dragim misijonskim prijateljem

M 39254 h

Družba sv. Petra Klaverja

M 39245 h

Pogum in ljubezen do bližnjega

Bodite pogumni in ljubite se med seboj: to je naše voščilo za novo leto, dragi bralci »Odmeva«. Brezpogojno zaupajmo Njemu, ki po apostolskih besedah vse stvari vodi v naše dobro, zato ker nas ljubi. Zaupajmo na Boga, ki rani zato, da potem ozdravlja in nam dá vso potrebno pomoč, da prestanemo preizkušnjo, samo ako ga prosimo za to. Zlasti pa v medsebojni ljubezni premagujmo hudo z dobrim, kot se kristjanu spodobi. Kakor Bog sovraži vse hudo, tako moramo tudi mi, toda vsem ljudem moramo dobro storiti. Potem bomo imeli mir, veselje in božji blagoslov.

Pa tudi na misijone nikar ne pozabimo. V potrebi so kakor smo mi, in še bolj. Včasih si kaj pritrčajte za misijone; saj Bog ne bo pustil neplačanega nobenega kozarca vode, ki ga ponudimo v njegovem Imenu. Tako boste postali usmiljeni Samarijani za duše poganov; sončni žarki, ki vodijo do nebeške resnice, tolažniki presv. Srca Jezusovega. Saj Jezus hoče, da se njegovo kraljestvo vedno bolj širi med vse ljudi in vse narode.

Božič v Aringa

Piše sestra Elekta, misijonarka v Afriki.

Naj Vam sporočim, kako je bilo na božični večer pri nas lepo.

Na predvečer so prihajali kristjani od blizu in daleč. Med njimi jih je bilo samo iz okolice Sukuro nad 700. Spredaj so šli bobnarji, za njimi pa v koraku možje, pojoč Marijine pesmi. Ko so dospeli v misijon, so šli najpoprej v cerkev pozdravit Jezusa v presv. Rešnjem Telesu. Potem so se stari znanci med seboj pozdravljali. Zvečer so bili vsi pri sv. spovedi. Ob 11 so pričeli Sukuro zamorci zopet bobnati, kar je bilo znamenje, da naj se vsi zbero na določenem prostoru, da od tam v sprevedu odkorakajo v cerkev.

Ob obeh straneh pota so se postavili katehumeni, vsak 10 m od drugega, držeč v roki veliko baklo iz slame, ki so jo prižgali, medtem ko se je začel spreved premikati.

Bobni so ropotali, bakle so svetile, na čelu spreveda so korakali katehisti. Vse ljudstvo je glasno molilo rožni venec in se pomikalo proti cerkvi. Ob koncu vsake desette so zapeli božično pesem. Ko se je ves spreved zvrstil, so bakle ugasnile in nastala je slovesna tihota. Iz cerkve je stopil misijonar v mašniških oblačilih, obdan od 20 strežnikov in začel je sveto daritev pri oltarju, ki je bil pripravljen na prostem.

Katehist je intoniral Kyrie! Stotine glasov je povzelo za njim in klicalo k Bogu za usmiljenje. Potem je zadonela vesela Gloria. In kako navdušeno, iskreno in hvaležno je donela zahvala božjemu Odrešeniku, ki nam je prinesel luč resnice. To so bili tisti glasovi, ki so še nedavno odmevali po afriških gozdih kot klic po maščevanju in osveti... Hvalila sem Boga s solzami v očeh, ki mi je

naklonil dobroto, da smem biti misijonska sestra. Ob takih slovesnih dneh, ko nastopajo množice novih izpreobrnjenec, čutijo misijonarji in misijonarke, kakšno milost jim je Bog naklonil, ko jih je storil za svoje sodelavce, da morejo reševati duše za nebesa.

Tudi Vi, dragi misijonski prijatelji, ki nas podpirate, boste prejeli v nebesih posebno plačilo za to. Mi smo seveda vse zapustili z avoljo Boga; toda le malo bi mogli storiti, ako bi nas drugi ne podpirali.

Božič v puščavi

Piše misijonska sestra v Osterode, Južnozah. Afrika.

O, ko bi bili naši dobrotniki na božični večer med nami, videli bi, kako je bilo vse veselo in slovesno. Dva in osemdeset ljudi, mladih in starih, je bilo obdarovanih in razveseljenih. Potem smo šli vsi skupaj v našo misijonsko cerkvicu molit za svoje dobrotnike.

Tisočkrat »Bog plačaj« za vsako, tudi za najmanjše darilo! Brez Vaše pomoči bi mi ne mogli pripraviti tem revnim zamorcem tako veselega Božiča. V teh revežih ste oblekli Jezuščka, Marijo in sv. Jožefa — in to mnogokrat. Sami ne zmoremo vsega, čeprav delamo od zore do mraka. Imamo pa Vašo Klaverjevo družbo, ki nam po njej pomagajo dobri in požrtvovalni dobrotniki. Vsem tem povejte, da jim je Jezušček neskončno hvaležen. Kar ste storili našim revnim puščavskim ljudem, to ste Njemu storili!

In potem: zdravila, ki so dospela lepo ohranjena! In denarna podpora. Vaša ljubezen in dobrota nas je do solz ganila. Od jutri dalje bomo z zamorčki vred opravljali tridnevnicu Bogu v zahvalo in za vse ljube dobrotnike. V ta namen bomo darovali sv. maše, sv. obhajila in vse svoje dnevno delo in trpljenje.

Na poziv našega prevzvišenega nadpastirja smo 5. decembra skupno začeli devet prvih petkov z zadostilnim sv. obhajilom in prošnjo, da nam božje Srce Jezusovo kmalu podeli svoj mir. — Lepo je, če se na vsak prvi petek pripravimo z devetdnevnicu. V ta namen vam toplo priporočamo drobno knjižico »Devetdnevnicu pred prvimi petki«. Stane samo pol lire. Naslov glejte na 2. str. ovijka.

»Z Vašo pomočjo smo krščeni. Bog Vam povrni!«

Župnik gobavcev se zahvaljuje

Piše p. Tomaž Keane, misijonar v Mua, Vzh. Afrika.

Prva pošiljka, ki smo jo dobili, je vsebovala dve veliki mašni knjigi. Zelo rad bi eno pustil v našem zavodu za gobavce, kjer smo imeli doslej le majhno mašno knjigo, kot se rabi pri prenosnih oltarjih. Pač sem si mislil: patri ne bodo radi naše knjige jemali s seboj na potovanja, da ne zaneso nalezljivih kali v druge kraje; zato sem rajši obdržal dosedanjo manjšo mašno knjigo. Obe poslani knjigi sem izročil prevzvišenemu škofu, ki jih je bil zelo vesel, zato ker namerava navzlic vojski na severu vikarijata ustanoviti nov misijon.

Malo pozneje sta dospela dva zavoja s slikami. Večjo, zelo lepo sliko presv. Srca Jezusovega smo dali v okvir in jo bomo imeli v domačem misijonu. Na sv. Silvestra dan smo jo slovesno blagoslovili in jo postavili v cerkev. Jaz sem imel ob sklepu starega leta pridigo in sem pred novo sliko z ljudstvom napravil zaobljubo presv. Srcu Jezusovemu. Ostale slike Matere božje, sv. Jožefa, sv. Družine smo tudi dali v okvir in jih razvrstili v misijonu. Male podobice smo razdelili med gobavce kot božično darilo. Nekateri naših bolnikov so pogani ali mohamedani, vendar jim ne bo škodilo, ako imajo v sobi kako krščansko podobo.

Navadno se pred smrtjo spreobrnejo, tako da skoro nihče ne umre brez sv. krsta.

Zadnjo nedeljo sem maševal v belem plašču, ki ste ga poslali in sem bral to sv. mašo za ljube dobrotnike Klaverjeve družbe. Rdeči plašč bom jutri prvič oblekel za votivno sv. mašo v čast Sv. Duhu. Prosil bom Svetega Duha, da podari nam in vsem dobrotnikom mnogo nebeških darov.

Odkar sem tukaj, imam vsako soboto zvečer blagoslov v bolnišnici za gobavce. Vsak četrtek in petek imajo tudi sv. mašo; v nedeljo ni mogoče, ker smo v misijonu preobloženi z delom in moram drugod maševati. Šele ob 5 popoldne grem k gobavcem, da izpostavim Presv. Rešnje Telo. Sestre pojo evharistične pesmi, tudi bolniki pomagajo peti vsak po svojih močeh. Njih glasovi so hripavi vsled bolezni. K tej pobožnosti pridejo ljudje tudi iz sosednih vasi.

Večkrat bi rad imel sv. mašo pred izpostavljenim Presv. Rešnjim Telesom, toda nimamo monštrance. O, da bi imeli vsaj kako majhno! Seveda tudi kadilnice nimamo, ogrinjala in pluvijala tudi ne! — Ali bi nam mogli pomagati? Ker ste bili dozdej tako dobri do nas, upam na Vašo pomoč tudi za prihodnje. Vselej je do sto oseb pri sv. maši. Upam da ne bo dolgo, ko jih bo 200.

Zdaj pa še eno prošnjo. Ko ste nam pred leti poslali prenosni oltar, ki je še sedaj v kapelici za gobavce, takrat še ni bila predpisana obhajilna patena. Kako bomo veseli, ako jo boste priložili k pošiljki, ki nam jo boste — upamo — še kdaj poslali.

Da ne pozabim: tudi za rožne venčke in svetinjice se Vam moram zahvaliti. Dne 11. februarja, na praznik Lurške Matere božje, je god sestre prednice. Ob tej priliki navadno kaj podarimo zavodu za gobavce. Dan pred njenim godom bom izpraševal gobavce krščanski nauk, ki ga jim vsako jutro razlagam. Vsakemu, ki bo znal, bom dal kako darilo, katero ste nam Vi poslali: kristjanom rožni venček, poganom svetinjico.

Še enkrat: Bog plačaj! Prevzvišeni gospod škof Vam je zelo hvaležen za vse, kar ste že za vikarijat storili. Vojška vedno bolj pritiska na nas. Nameravamo ustanoviti nov misijon na severu. Bog daj, da bi se posrečilo.

»Večje težave, lepše plačilo.«

(Slomšek)

Naše veselje

Piše škof Julien, iz družbe Belih očetov, apostolski vikar v Nyassa.

Naj Vam danes poročam kaj veselega. To leto nam je prineslo res mnogo tolažljivega. Saj za misijonarja ni lepše tolažbe kakor ako vidi, da do 3000 poganov prihaja 30 do 40 milj daleč na božično praznovanje v misijon. K nam so prišli z zunanje postaje sv. Terezije Deteta Jezusa in so se opravičevali s tem, da v njih krajih ni nič kristjanov, čeprav je bil misijon tam že pred dvema letoma ustanovljen. Skoro niso mogli verjeti, da se tako velik praznik, kot je Božič, praznuje na delavnik. Božje Dete nam ne bo zamerilo, da smo mi prav zavoljo teh ljudi začeli z božično slovesnostjo že en dan poprej, to je na nedeljo. Ti dobri zamorci so molili svojega Stvarnika tako prisrčno in so obljubili, da bodo postali kristjani in drugo leto na 25. december zopet prišli.

In še drugo veselje! V septembru je bil posvečen prvi tukajšnji domačin v mašnika, štirje moji gojenci so vstopili v semenišče, tri domačinke pa k sestram misijonarkam kot postulantinje. Vsako leto do 1000 izgubljenih src najde pot v hlev Gospodov.

Zopet drugo veselje: to so naši misijonski prijatelji, ki nas potom Klaverjeve družbe podpirajo. Naj bodo prepričani, da smo jim hvaležni in da molimo zanje.

Smatram za dolžnost, da ljubega Boga vsak dan prosim, da bi bila blagopokojna Marija Terezija kmalu deležna časti oltarja, ki je že toliko storila za svoje duhovne otroke v daljni Afriki.

Dva dni z doma

P. Antonin, od lyonske misijonske družbe, vodja malega semenišča sv. Jožefa v Bingerville, piše 19. sept. preteklega leta naši vrhovni voditeljici:

Ravnokar sem prišel iz Abidijona, kjer sem pridigoval. Že od daleč sem slišal svojih 28 malih semeniščnikov. Bilo je opoldne. Vedel sem, da sede okrog velike mize v senci košatega drevesa pri jedi. Niso me še zapazili, kar eden vzklikne: »Oče misijonar prihaja —!« Vsi pokonci:

»Pozdravljen, pater! Dobrodošel!«

Vse teče k meni. — Jaz: »Dober dan, Jožef! Dober dan, Feliks! Dober dan, Kazimir! Dober dan, Fric!« — Vse

Misijonarji na apostolskih potih preko hribov in dolin.

pozdravljam! Vsakemu posebej podam roko, ker dobri prijatelji smo si: jaz in moji črni semeniščniki.

»No, je doma kaj novega ta dva dni?«

Jožef pripoveduje: »Včeraj med molitvijo smo ubili kačo, ki je prilezla na okno spalnice. Velika je bila in zelena. Skrila se je za Jurjev kovčeg, a smo jo le našli. Karel jo je pobil.«

»Včeraj pa« — tako pripoveduje Fric, »smo videli letalo v zraku. Zelo visoko! Kakor vrana ali še manjše! Letelo je proti jugu. To je bilo že drugič, da sem letalo videl.«

»Kaj pa ti, Celestin? Zakaj tako tiho?« vprašam.

»Imam mrzlico. Težko sem čakal, da prideš, pater, in prineseš kinina...«

»Tako ga dobiš. — In ti Miha? Zakaj se držiš tako kisló?«

»Janez me je užalil. Je rekel, da sem zamorec, črnc. Hud sem nanj. Saj to nima pomena, ali ima kdo črno ali belo kožo. Da je le dober pred Bogom.«

»Pater,« pravi zopet Jožef, »dobil si tudi tri pisma. Na tvojo mizo smo jih položili. Eno pismo je čisto drugačno, ko druga dva. Na znamki je naslikano letalo, nad letalom pa je zapisano: Sv. Peter Klaver.«

Z Jožefom greva v mojo sobo, in res: tu je bilo tisto pismo. Odprem ga. In bilo je Vaše pismo, gospa grofica. Vaše darilo, ki sem zanj tako hvaležen. V težkih časih živimo, kupiti skoraj ni kaj, kar pa je naprodaj, je silno drago. Vaš dar je za nas kakor malo bogastvo. Ker zdaj je za mesece naprej poskrbljeno za moje sirote. Pristrčna hvala vsem dobrotnikom Klaverjeve družbe! Bog ji daj blagoslov za vse dobro, kar se po njej stori v Afriki za pogane in kristjane, ker Vaša Družba nas tako lepo podpira pri misijonskem delu.

V Vašem pismu je bila tudi podobica blagopokojne grofice Ledóchowske.

»Kdo je ta gospa?« vpraša Jožef.

»Je pobožna Poljakinja, ki je iz ljubezni do zamorcev v Afriki ustanovila posebno misijonsko družbo njim v podporo.«

»Ali je prišla tudi k nam v Afriko?«

»Ne. Afrike sama ni videla, pač pa je mnogo brala o njej. In vzljubila je zamorce. Njeno srce jo je gnalo, da jim olajša bedo, dušno in telesno. Zato je ustanovila družbo v podporo afriškim misijonarjem. Ta družba je razširjena po vsem svetu.«

»Kako pa se imenuje tista družba?«

»Družba sv. Petra Klaverja.«

»O kako je bila ta gospa dobra!« vzklikne Jožef. »Nikdar nas ni videla, in vendar podpira sedaj naše šole in bolnišnice!«

Medtem so prišli v mojo sobo tudi drugi. Pavel takoj povzame in pravi:

»O, ta blaga žena je svetnica! Tako velika svetnica, skoraj kot moj patron sv. Pavel. Čisto gotovo! Jaz bom vsak dan molil k njej, da mi izprosi mnogo milosti, in da postanem nekoč dober duhovnik.«

Celo uro smo se tako pogovarjali. Naši mladci so zelo razumni, zraven pa pobožni in hvaležni za dobrote.

Zato si pa upam izreči prošnjo, da bi posinovili 8 teh malih semeniščnikov, kar bi stalo 100 franc. frankov vsako leto za vsakega. Vredni so podpore, ker zelo žele, da bi postali mašniki. O, pomagajte, da se to zgodi!

~~~~~

»Prvo seme naukov dobrih staršev najgloblje pade, najdalje ostane in najlepši sad obrodi.« (Slomšek)

Misijonarka z bolnimi varovanci.

Po milosti sv. krsta ozdravela

Piše p. Weber, misijonar v Južni Afriki.

Alvina je bila mala zamorska deklica, stara 8 let. Njen oče je bil pogan in je kmalu po rojstvu deklice zapustil svojo ženo. Mati se je morala sama ubijati s petimi otroki. Bil je to trd boj za obstanek. Dobri katoličani pa so ji pomagali, čeprav ni bila kristjana ne ona, ne otroci. Posebno pa jo je podpirala Priska, sestra zamorskega poglavarja. Priska je mater pregovorila, da je dala Alvino v našo misijonsko šolo. Po nekaj mesecih je Alvina zbolela za malarijo. Mati je prišla ponjo in jo je odnesla domov. Toda bolezen deklice se je doma še poslabšala. In so prišli v misijon, rekoč: »Pater, pridi in krsti Alvino, ker bo umrla!«

Tri četrt ure sem se vozil z motorjem preko hriba in doline in dospel naposled v vas. Mati mi je jokaje prišla nasproti in prosila: »Pater, pohiti, in krsti Alvino, umrla bo!«

Vstopil sem, prijel deklico za roko in jo vprašal: »Alvina, ali bi bila rada kristjana?«

Odgovorila mi je s tem, da mi je stisnila roko in ji je obrazek zažarel od veselja. Govoriti ni več mogla. Bila

je čisto pri koncu. Krstil sem jo na ime Imelda. Potem sem z ljudmi molil še nekaj molitvic in odšel. Mislil sem, da Imelde na tem svetu ne bom več videl.

Nekaj dni pozneje sem se zopet peljal na motorju skozi tiste kraje. Pa mi pride na misel: »Zaokreni v stran in poglej kako je z Imeldo.« Kako sem se začudil, ko sem zagledal deklico, ki se je živa in zdrava igrala z drugimi otroki pred hišo. Ko me je zagledala, je vesela pritekla in me prijela za roko, rekoč:

»Pater, kako sem ti hvaležna! Še nekaj dni, pa bom prišla v misijon v šolo. O, kako sem srečna! Zdaj sem kristjana, kot so tele moje prijateljice. Pater, kajne, zdaj se bom učila za prvo sv. obhajilo?« —

»Le potrpi Imelda, vse še pride!«

Na praznik Vnebohoda Gospodovega je Imelda že pristopila k prvemu sv. obhajilu. Ta dan je bila še bolj srečna.

»Kako rada sedaj grem vsako jutro k sv. maši!« je rekla. »Je sicer še mrzlo zjutraj, toda po sv. obhajilu mi je tako gorko pri srcu!«

Živ pokopan

Še vedno je med pogani mnogo nedolžnih žrtev krive vere. Poslušajmo, kaj nam iz lastne skušnje poroča misijonska sestra Marija Jožefa:

Med zamorci se večkrat rodé dvojčki, a starši jih nimajo radi, ker drže na vražo, da eden takih otrok pride satanu v last. Zato prav radi vidijo, da pomró. Ako mati umrje, in nikogar ni, ki bi otroka sprejel, ga pokopljejo živega poleg matere. Ako pa umrje mati dvojčkov, sta oba živa pokopana poleg matere. Ali ni žalostno, da morajo nedolžni otroci brez sv. krsta v tako žalostno smrt!

Zato pozivamo blage dobrotnike, da nam pomorejo, da bomo mogli take otroke odkupiti. Za 100 frankov moremo enega otroka eno leto prehraniti. Ako se nihče ne oglasi, ki bi otroka sprejel, ga obdržimo za vedno. Za 200 frankov bi torej mogli rešiti dvojčka.

V našem otroškem zavetišču imamo dečka, ki so ga nam pred dvema mesecema prinesli. Poganski starši so ga hoteli z materjo vred pokopati, češ, saj bo tako in tako umrl. Njegova teta ga je še o pravem času rešila. Tri dni hoda je imela do nas, in ga nam je izročila. Zdaj je že krepak fantek, ki že poskuša hoditi. Dva dni po dohodu smo ga krstili na ime Andrej. Andrejčka bomo obdržali in,

Čreda bivolov in zeber ob vodi. Take zverjadi je v afriških pragozdih vse polno.

ko bo večji, bo hodil v šolo. Zopet ena ovčica več v božjem hlevu!

Tako bi rešili še tega in onega, ako bi imeli sredstev. Prosim, povejte to vašim dobrotnikom. Kako bi bilo lepo, ako bi kedaj kak tak najdenček, ki smo ga rešili smrti, postal duhovnik. Za to ni nobena žrtev prevelika.

Kako se čarovnik spreobrne

Piše p. Jaques, misijonar v Basuto, Afrika.

Dan 3. novembra bo z zlatimi črkami zapisan v misijonu sv. Gabrijela. Ta dan smo pokopali velikega čarovnika, in je bil ta pogreb res neke vrste posebnost.

Ta čarovnik je imel hčer, ki je hodila v misijon k pokuku za sv. krst. Nekega dne mi je povedala, da je oče resno zbolel. Takoj sem se napotil k njemu. Sedel je v bregu v senci. Prisedel sem, ker sva bila že dolgo znanca. Večkrat sva se kaj pogovorila, če me je pot privedla tam mimo.

Takoj sem spoznal, da je bolezen nevarna. Vprašal sem ga, če mu je volja, da bi postal kristjan? Izgovoril si je čas za premislek. Jaz pa bi rad vedel, kako čarovnik splošno misli, a se nikakor ni izdal. Prvi dan torej nisem ničesar dosegel.

Po osmih dneh sem spet prišel. Bolezen je medtem zelo napredovala. Ker pa je imel več obiskovalcev, se ni-sva mogla zaupno pogovoriti.

Po treh dneh sem ga zopet obiskal. Tedaj mu je za-vest že slabela. Drugi dan že ni več razločno govoril. Videl sem, da je treba hitro delati. Nagovarjal sem ga, naj se da krstiti. Privolil je in si sam izbral ime — sv. Janeza, apostola. Odgovarjal je sam na vsa vprašanja pri obredu sv. krsta; prav pobožno je prejel sv. zakrament. Tako je ta zagrizeni pogan in še čarovnik povrhu, ki je razuzdano živel, našel pot v hlev Gospodov in se preselil v nebesa, srečno kakor nekoč desni razbojnik.

Ni sicer navada pri nas, da bi napravljali kake posebne slovesnosti pri pogrebih; toda tu je bila prilika, da sem lahko poudaril važnost naše svete vere. Mnogo poganov, ki sicer niso nikdar k nam prišli, se je zbralo iz ljubezni in spoštovanja do umrlega. Še jih čujem, kako so o rajnem le dobro govorili. Nekateri so poudarjali, kako je vsakemu dobro storil, kjer je le mogel in kako je rad posodil denar, če je videl koga v potrebi. Prav do zadnjega je bil ta mož opora poganstvu. Prvi je bil pri vsaki pogan-ski prireditvi in je s tem drugim dajal zgled in pogum. Tudi je imel le pikre besede za krščansko vero. Zato je bil za poganstvo res hud udarec, ko je njih prvak omahnil in pristopil k naši pravi sveti veri. Smrt pa že itak sama po sebi pridiguje in budi strah in vest... V tem smislu sem govoril pri pogrebu tega spreobrnjenega čarovnika res ognjevito. Mnogi so prvič slišali, da s smrtjo ni vsega konec in da je treba takoj po smrti stopiti pred pravičnega in strogega Sodnika. Zato je treba sedaj odločiti se za postavo božjo in ne več služiti svojim strastem, ker sicer čaka človeka večno trpljenje v peklju. — Mnogo se jih spreobrne, potem ko so vse življenje slabo živeli, kakor današnji rajnik; toda mnogo jih zamudi priliko, ker so predolgo odlašali. Morebiti so mislili storiti korak k poljšanju, toda čas jih je prehitel...

Te besede so napravile na poslušalce globok vtis. Nekateri so se kar tresli in se jim je strah bral na obrazih. Žal da zamorci hitro pozabijo, kar so lepega slišali. Pridejo med pogan-ski svet nazaj in njih strasti jih zopet zvodijo v pregrehe, tako da je vse naenkrat kakor zbrisano z duše. Včasih pa vendar lepa beseda obtiči nekje v notranjosti in ob svojem času premaga grešnika, da se spreobrne.

Veliki čarovnik — se spreobrne.

Tukaj je malo takih, ki bi misijonarja na zadnjo uro odklonili. Poprej so se misijonarja bali, zdaj nas sami kličejo. Naj povem primer iz zadnjih dni. Bilo je kmalu potem, ko sem nekemu umrlemu govoril na grobu. Zbolel je neki pogan, ki je bil trdno prepričan, da bo ozdravel, kakor hitro se da krstiti. Poklicali so katehista, ki je tam mimo šel, in ta ga je krstil. Res je bolnik ozdravel. Danes je vsa njegova družina katoliška.

Tudi čarovnikov pogreb je rodil lepe sadove. V njegovi vasi se jih je mnogo spreobrnilo, zlasti med ženskami. Možje so bolj trdovratni. Prosim, molite zanje. Tu je še mnogo poganov. Čaka nas še mnogo težav, preden bodo vsi v hlevu Gospodovem.

Afriški mučenci

Na praznik Obrezovanja Gospodovega moli sv. Cerkev: »Tudi mi, ki smo bili rešeni s Tvojo dragoceno Krvjo, se Ti danes zahvaljujemo, ko prelivaš Kri.« Tudi Afrika se tej zahvali pridružuje. Cerkveni mučeniški zapiski spričujejo, da so v mesecu januarju tudi v Afriki dali svoje življenje za Jezusa, ki jih Cerkev praznuje kot svetnike in mučenike. Njih kri je bila seme novih kristjanov. Naštejmo jih nekaj:

4. j a n u a r j a. V Adrumetu spomin sv. mučenca Mavila. Vrgli so ga divjim zverem ob preganjanju cesarja Sevéra. Trpel je pod oblastnikom Skapulo in si zaslužil krono mučeništva. Isti dan slavi Cerkev spomin mučencev Aquilina, Geminusa, Evgenija, Marcijana, Quinktusa, Teodotusa in Tryfona.

5. j a n u a r j a. V Aleksandriji sv. devica Synkletika. V Egiptu sv. devica Apolinarija.

6. j a n u a r j a. V Afriki spomin mnogih svetih mučencev. Ob preganjanju Sevéra so jih privezali na kole in sežgali. V Geri v Egiptu sveti puščavnik Nilamon. Ko so ga hoteli po sili postaviti za škofa, je umrl.

7. j a n u a r j a. V Egiptu blaženi menih Teodor, ki je bil za časa Konstantina Velikega daleč naokrog znan po svoji svetosti.

8. j a n u a r j a. V Lybiji sveti mučenci: dijakon Teofil in Heladij. Najprej so ju krvavo bičali, potem vrgli na ogenj. Tako sta izročila Bogu svoji duši.

9. j a n u a r j a. V Afriki sveti mučenci Epiktet, Jukund, Sekund, Vitalis, Feliks in še sedem tovarišev.

10. j a n u a r j a. V Tebaidi smrt svetega spoznavalca Pavla, prvega puščavnika, ki je živel v puščavi od svojega 16. do 113. leta. Sv. Anton je videl, kako je njegova duša šla v nebo obdana od trume apostolov in prerokov in angelov. Njegov god se obhaja 15. januarja.

11. j a n u a r j a. Sveti Salvij. Na dan njegove smrti je imel sv. Avguštin lep govor o njem pred zbrano množico v Kartagini. — V Aleksandriji sveti mučenci Peter, Sevér in Levcij. V Tebajidi sv. opat Palemon, učenik sv. Pahomija.

12. j a n u a r j a. V Afriki sveti mučenci Zotikus, Modest in četa 40 vojakov.

14. j a n u a r j a. V Egiptu v okolici Raithi 43 svetih menihov. Zavoljo vere so jih Blemijeri umorili. Ta dan slavi sv. Cerkev tudi spomin škofa Evfrazija.

15. j a n u a r j a. V Egiptu sveti opat Makarij. Bil je učenec svetega Antona in je slovel po svojem lepem živ-

ljenju in čudežih. V Aleksandriji sv. Izidor, poln svetosti, vere in čudežev.

16. januarja. V Maroku mučeništvo petero prvih mučnikov-frančiškanov. To so bili duhovniki Berard, Peter in Oton in brata Akurzij in Adjut. Ker so oznanjevali krščansko vero, mohamedansko pa zavrgli, so bili na razne načine mučeni, naposled jih je saracenski knez dal obglaviti.

17. januarja. V Tebaidi sv. Anton, ki je bil kof oče menihov in zglednega življenja in z močmi čudežev v zelo velikem spoštovanju. Njegovo sveto truplo so na povelje cesarja Justinijana iskali in našli po božjem razodetju in ga prepeljali v Aleksandrijo, kjer so ga pokopali v cerkvi sv. Janeza Krstnika.

19. januarja. Sveti mučenci Pavel, Geroncij, Januarj, Saturnin, Sukces, Julij, Kat, Pija in Germana.

23. januarja. Pri egiptovskem mestu Antinov sv. mučenec Asklas. Mučili so ga na natezalnici in naposled vtopili v vodi. V Aleksandriji sv. Janez, miloščinar. Bil je škof tega mesta in znan kot dobrotnik ubogim.

28. januarja. V Aleksandriji smrt svetega spoznavalca in cerkvenega učenika Cirila, ki je bil v tem mestu škof. Bil je slaven vojščak sv. Cerkve, učen in zglednega življenja. Isti dan jih je bilo v istem mestu med sv. mašo mnogo umorjenih od divjih Arijancev. Leonida in tovariši pa so bili mučeni v Tebaidi.

30. januarja. Sveti mučeniki Felicijan, Filapijan in 124 tovarišev. In potem blaženi Aleksander, starček sivih las.

31. januarja. V Aleksandriji so do smrti mučili svetega Metrana. Mučeništvo so prestali istotam tudi sv. Tarzicij, Zotik, Ciriak in še nekaj tovarišev.

Naj bi ti sveti afriški mučenci tudi nam izprosili trdnost v sv. veri!

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Vedno iznova dobra mati. Zadnja dva meseca sem bil na misijonskem potovanju po zunanjih postajah. Treba je izrabiti suho dobo, ker posamezni nalivi že oznanjajo, da se bliža deževje. Treba mi je še poprej urediti to in ono.

Vesel sem, da dobim toliko časa, da Vam pišem. Ravnokar smo končali svoje vsakoletne duhovne vaje. Morale so se vršiti v dveh oddelkih, ker vsi misijonarji ne morejo naenkrat zapustiti svojih postojank. Med obedom so nam brali življenje božje služabnice

Marije Terezije Ledóchowske. Vsi so bili tega veseli. Jaz molim vsak večer molitvico njej v čast in za pomoč našemu misijonu. Prepričan sem, da se imamo njej zahvaliti, da smo nedavno ušli veliki nesreči. Prevrnil se je avto in se ves razbil, vendar se ni nič hudega zgodilo dvema misijonarjema in enemu zamorecu. Le nekaj odrtin so odnesli. Ali ni to čudno?

Zdaj, ko smo skupno slišali življenje božje služabnice, jo časte tudi po drugih misijonih, koder je dozdej še niso poznali.

Lepo se Vam zahvaljujem za zadnjo pošiljko. Naša cerkev bo kmalu dozidana; le fasado je treba še izdelati in del zvonika. Bog naj nam pomaga, da bomo to delo srečno izvršili. Koliko molitev se bo dvigalo potem iz tega svetišča v nebo! — Msgr. Anton Jožef Sack, salezijanec, apost. prefekt v Katanga.

Vesela Vam pošiljam znesek za vzdrževanje katehista v zahvalo za zdravje, ko sem bila tako dolgo bolna, a sem sedaj ozdravela na priprošnje božje služabnice Marije Terezije. Obljubila sem ji, ako mi pomaga, da bom na velikonočni ponedeljek mogla iti na novo sv. mašo v N. In res je bila to prva sv. maša po moji bolezni, ki sem se je mogla udeležiti po treh letih. Mislila sem, da mi bo prišlo slabo do povzdigovanja; potem pa se je zboljšalo in sem mogla vztrajati do konca in še popoldne kot duhovna mati. To je bil zame dan sreče in veselja, ki mi ga je naklonila milost božja. — Zdaj se mi zdravje stalno boljša. K sveti maši vsak dan še ne morem, ker se čutim zjutraj preslabo. Toda, ako bo šlo tako naprej, upam, da bom kmalu mogla — vsaj ob nedeljah. Tri leta nisem mogla nič delati in sem bila večji del v postelji. Dvakrat sem bila za smrt previdena. Vsa tri leta sem molila k služabnici božji Mariji Tereziji in večkrat opravljala devetdnevnic. Bolezen se je povračala, a se je zopet obrnilo na bolje. Molila bom še naprej, prosim, da mi zopet pošljete kako njeno podobico. H. G. v U.

Danes se moram javno zahvaliti vaši blagopokojni ustanoviteljici. Zaradi vednega glavobola skoraj nič nisem mogla delati, zato sem se z zaupanjem zatekla k njej. Opravila sem več devetdnevnic. Zdaj se mi je mnogo izboljšalo. Obljubila sem objavo, ako se v enem mesecu napad ne ponovi. Od božiča dalje lahko vse od kraja delam. Zato izpolnim s tem svojo obljubo. Sestra M. M., C. P. S.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: B. M. U. S., v zelo težki in važni zadevi. Če bo prošnja uslišana, obljubi dar za odkup zamorčkov. — M. K., Ljubljana, priporoča v molitev svoje sestro z otroki, da bi se srečno vrnila iz pregnanstva k svojim sorodnikom, ter njenega moža za vrnitev iz ujetništva. Če bo prošnja uslišana, obljubi botrinski dar zamorčku.

Pripomba uredništva: Devetdnevnicu za povečanje služabnice božje Marije Terezije, na prvi strani njena slika, na željo rade volje pošlje Družba sv. Petra Klaverja.

Popolni odpustek

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
dne 6. januarja, praznik sv. Treh kraljev.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Za Ljudsko tiskarno v Ljubljani: J. Kramarič.

Spomin na drage umrle.

† Anton Dolenc, Babna gora. — Francka Šoberl, Razbore. — Marija Kogler, Trst. — Urban Lazar, Rovte. — Ana Kirn, Ljubljana. — Marija Šetina, Vič. — Jera Prijatelj, Novo mesto. — Francka Bačar, Kandija-Novo mesto. — Jožefa Furman, Kandija-Novo mesto. — Frančiška Strenar, Postojna. — Jožefa Vovk, Sv. Križ pri Ajdovščini.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Daruj svoje življenje misijonom!

Izobražene gospodične, kot tudi preprosta dekleta z navadno izobrazbo — ako so zdrave in imajo izrecen poklic za samostansko življenje in veliko ljubezen do misijonov, zamorejo dobiti sprejem v verskem zavodu Družbe sv. Petra Klaverja kot »pomožne misijonarke za Afriko«. Starost od 18 let dalje. — Pojasnila daje Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1. Prošnje za sprejem je treba nasloviti na vrhovno voditeljico: Roma, via dell'Olmata 16.

Najtopleje priporočamo novi

Klaverjev misijonski koledar

En izvod samo 2 liri. Kdor naroči in plača 10 izv. skupaj, dobi enega v dar.

Novj koledar je posebno zanimiv vsled svojih lepih misijonskih povestic in mnogih slik. Kaže tudi sprejembo vremena, kar je nekaterim posebno všeč. — Posebno pomoč izkažete ubogim misijonom, ako naročate in razširjate ta misijonski koledar. Morda ga Vaši znanci in prijatelji še ne poznajo. Napravite jim to veselje in naročite ga jim za novo leto.

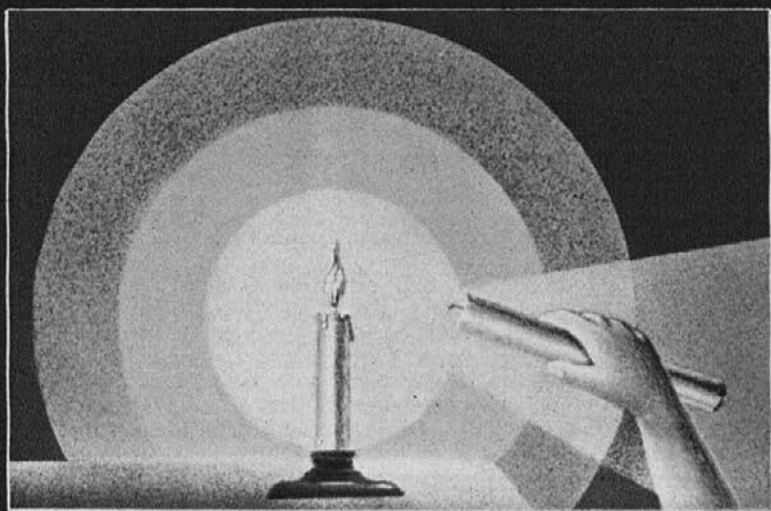
Za mladino priporočamo

„Misijonski koledarček za mladino“

En koledarček stane 1.20 lire. Kdor naroči in plača 10 koledarčkov skupaj, dobi enega v dar.

Koledarček ima vse polno lepih slik in zanimivih, poučnih povestic. Je veselje otrok in pomoč misijonom. — Prosimo, naročajte in priporočajte tudi drugim!

Naslov za naročila glejte na 2. strani ovitka.

Luč svete vere

že gori v Vašem srcu. Neprecenljiva milost je to, katero smo brez našega zasluženja prejeli pri svetem krstu.

Bodite apostoli

in pomagajte, da luč svete vere zažari tudi v dušah ubogih poganov!

Lahko fo storite,

ako pridobite znance in prijatelje, da se naročijo na misijonski list

„Odmev iz Afrike“.

S tem vršite apostolsko delo, katero Vam bo ljubi Bog bogato poplačal.